

ארבע מיתות פרק שביעי סנהדרין

פ"א ב"מ פ"א פ"א
סנהדרין הל"ב וכו'
א"ר וכו' סנהדרין הל"ב
ס"ג וכו' סנהדרין הל"ב
ק"ג וכו' סנהדרין הל"ב

מה כשאלו נשואה. הא דפשיטא ליה הנשואה להאמר הוה
ג"ש לעיל דמה אביה האמר בסקילה כשקילה חמורה
מתקן אף אביה האמר בשריפה כשריפה חמורה מתקן :
נאמר כהן אביה. דימה א"כ לטעם למה לי דלא מיתוסק

פ"א לומר כ"ס ספרים. ור"ש אית ליה מדיח עיר הגדולה במקום וליקף
לה מקרא כלל כן האמרו (לקמן דף ס"ג) ומדומיון במקום ומדוחין
בסיף אלא חקן חמור מסיף וכבר קיימא לן לעיל דשריפה חמורה
מתקן הלך כ"ס דחמורה היא מסיף מק"ו מה גאון דחמור מסיף

בחיטול שבת מג"ש דאביה
ו"ל מ"מ לא היה ממשטיק חיטול
שבת דהוה אמינא דג"ש חלמתיך
למשטוי פטיה ומדכתיב כי תהל יהוה
דחירי נמי בחיטול שבת :

כשהוא חומר הוא מחללה.
פ"ה דהא תנא ליה ליה
דרשה דלקמן שחם היו טהגין בו קדש
א"כ אית ליה וליכתיב הוא מחללה ולא
ליכתיב איה אביה ולקמן (דף נ"ג)
משמע דליה ליה דקאמר רב אבי
כמאן קרינא רשיעא בר רשיעא א"כ
לרשיעא בר דריקא כמאן כי האי
תנא משמע דר"ע ור"ש דפליגי עליה
ד"י יעשהאל ליה לא הך סברה
וקשה דאמר לעיל אביה דר"ש מאי
חמורה סקן מחללה איה אביה ו"ל
דכ"ע איה לא הך דרשה דלון
מקרא יולא מידי פשוטו והוה דקאמר
כי האי תנא לפי שהא הכירה :
ת"ל וכתב כהן. פ"ה מרבינו דו"י
קדושים וכו"ע ס"ל דר"ש
לקמן כה"ג והא דקתני ס"פ
לכתי לחלל לנתין ולחמור מינין
דמשמע יש ל' קידושין בה ושמינין
ליה לר"ע דאמר ביבמות (דף ס"ג)
אין קידושין תופסין בחייבי לאוין גבי
מילי בחייבי לאוין דשאר חבל מחייבי
לאוין גרידא לא והא דקאמר בסמוך
כרבי אלעזר דאמר פני הבא על
הפטירה עשאה זונה ושמינין ליה
לר"ע דפליגי עליה מכל מקום נעשית
זונה בכמה ביראת ועי"ל דכולה הך
בדייתא רבי שמעון היא דקמוקי לה
בסמוך וסבר לה כר"ש בפני הבא
על הפטירה וכו"ע דר"ש ו"י ומיהו
קשה דר"ע לר"ע גופיה דאמר
לקמן* יוכל א"כ פטיה תקשה והא
כתיב לטעם* ולר"ד למר דסבירא
ליה כרבי אלעזר :
הא

הו אומר כה המדיח וקל וחומר ומה תנן
שחמור מסיף שריפה חמורה מכלו, ס"ף
הקל לא כ"ש סקילה חמורה מתקן שכן
ניתנה למגדף ולעובר עבדות כוכבים ומאי
חומרא כדאמרו אדב"ה תנן חמור שכן
ניתן למכה אביו ואמו ומאי חומרא שכן
הוקש בו? מדאפקיה דובנא 'למחוסה בת
ישראל' מכלל 'נשואה בת ישראל' מתקן
לסקילה שמע מינה סקילה חמורה סקילה
חמורה מסיף שכן ניתנה למגדף בו אדב"ה
ס"ף חמור שכן ניתן לאנשי עיר הגדולה
ומאי חומרא שכן ממונא אבד? אמרת ובי
איזה כה מדובה כה המדיח או כה הנידח
הו אומר כה המדיח וקל וחומר ומה תנן
שחמור מסיף סקילה חמורה מכלו, ס"ף
הקל לא כ"ש תנן חמור מסיף שכן ניתן
למכה אביו ואמו ומאי חומרא כדאמרו
אדב"ה ס"ף חמור שכן ניתן לאנשי עיר
הגדולה ומאי חומרא שכן ממונא אבד?
אמרת ובי איזה כה מדובה כה המדיח או
כה הנידח הו"ו אומר כה המדיח וקל וחומר
עיר הגדולה בסקילה ר"ש אומר בתנן מכלל
בפומיה דרבי יוחנן יעודה המאורסה בת
כהן שזינתה בסקילה ר"ש אומר בשריפה
זינתה מאביה בסקילה ר"ש אומר בשריפה
מאי קמ"ל לרבנן נשואה יצאה לשריפה
ולא ארוסה לר"י שמעון ארוסה וארת
נשואה יצאה לשריפה, ופעמא מאי? משום
*לרבנן סקילה חמורה לר"י שמעון שריפה
חמורה נפקא מינה לר"י שנתחייב שתי מיתות
ב"ד נידון בחמורה מאי רבי שמעון דתניא

תורה אור ט' : **פרגלל כשופים דרבי יוסף** .
סדור היה הדבר הזה צפוי ולא
ששאלה במשנה ובדייתא אלא כך
קובלה שמועה מרבי : **בסקילה** .
דרבנן איה לא דארוסה לא יאלה
לשריפה דאם כן נמלא איה מיקל
בבה כהן : ר' **אשפתון** לומר כשריפה .
דשריפה חמורה הלך ליה לך
לאשקוף מכלל פ"הס בת כהן דק"ה
סמאח כתיב : **וינפס פלביס** .
ארוסה בת ישראל שזנתה מאביה
דאיכא שתי מיתות סקילה משום
ארוסה ולריפה משום דמאביה זינתה
דכשריפה היא כדילפינן כלל הן
הגשרפין (לקמן דף ע"ה) : **בסקילה** .
לרבנן דסקילה חמורה : **ר"ש** לומר
כשריפה . הא קמ"ל לרבנן משום
דאיהו לא סקילה חמורה כדילפינן
דארוסה לא יאלה לשריפה כדאמרו
ואזיל ופעמא מאי ט"ו : **ונפסא מינא** .
מהא דרבי יוחנן דאמר דמשום
לרבנן סקילה חמורה היא ארוסה
בה כהן בסקילה ומשום לר"ש
שריפה חמורה מוקף לה בשריפה
ש"מ המתחייב שתי מיתות נידון
בחמורה דהא כה"מ שתי מיתות איכא
סקילה כדון ארוסה ושריפה כדון בת
כהן הלך לרבנן על כרחך ארוסה
לא יאלה לשריפה ולר"ש יאלה :
פ"א ר"ש . לעיל מהדר דאמרו לעיל
ר"ש לעטמיה דאמר איהו ארוסה
ואתח נשואה יאלה לשריפה היכי
שמעינן ליה : **עני כללום נאמר בכס**
כס . איהו בלרוסה ואיהו כשנשואה
לומר ככלל הכתוב בלשון איהו
(ויקרא כ) מות יומת הטוף והטופת
אף בת כהן משמע במקום ובלשון
ארוסה לסקילה אף בת כהן משמע
הייט כלל שני : **ופריקין כס כס**
ולא כס ישראל . הא קריא סמאח
כתיב : **מינא אף כס כס** . וה"ק
שתי כללות שאלמרו בחמורה בלרוסה
בסקילה ולנשואה במקום אף בת כהן
היתה חדילה במשמע ובה הכתוב
ואזיל לך בת כהן לידן בשריפה
וסמאח כתיב ואיהו ארוסה ואיהו
נשואה הו"ו לשריפה : **ארוסה כס**
כס מכלל ארוסה כס ישראל .
מסקילה לשריפה : **נשואה מכלל**
נשואה . מתקן לשריפה לא ולמד
מינן דכשריפה חמורה דמה כשנשואה
נשואה מכלל נשואה להאמר עליה
יאלה דהא שריפה הכל מודים דחמורה
מתקן אף כשנשואה ארוסה מכלל
הארוסה להאמר עליה הנשואה :
והמי נשואה כס כס כלל ומהמי

מוסמא סקן
ד"ס ו"י רש"י
ד"ס מרגל

לעיל ע"ה
לקמן ע"ה
וה"ק

ה"טוין שמינין כ"ו
כ"ד תיקון

רבי שמעון אומר שני כללות נאמרו נבכת
כהן, בבת כהן ולא בבת ישראל אימא אף
בבת כהן והוציא הכתוב נשואה מכלל
נשואה וארוסה מכלל ארוסה מה כשנשואה
הכתוב נשואה מכלל נשואה להחמיר, אף
בב"ד נידון בחמורה מאי רבי שמעון דתניא

בשנשואה בבת ארוסה מכלל ארוסה להחמיר. ומהמי נשואה בת כהן
בכלל ומהמי נשואה בת ישראל חומרי ארוסה בת כהן בכלל ומהמי
ארוסה בת ישראל ת"ד וכתב איש כהן כי תהי' יכול אפילו הלה את'
השבת ת"ל 'לזנות' בחלולין שבזנות הכתוב מדבר, יכול אפילו פגיה
נאמר כאן 'אביה ונאמר להלן' אביה' מה להלן זנות עם זימה הבעל אף
כאן זנות עם זיקת הבעל או אינו אומר 'אביה' אלא להוציא את כל
האדם כשהוא אומר 'היא מחללת' ד"י כ"ל א"ת אומר, הא"מ א"י
מקיים 'אביה' נאמר כאן 'אביה' ונאמר להלן 'אביה' מה להלן זנות עם זימה
הבעל אף כאן זנות עם זיקת הבעל' או מה להלן נערה והיא ארוסה אף כאן
נערה והיא ארוסה, נערה והיא נשואה, בוגרת והיא ארוסה, בוגרת והיא
נשואה ואפילו הוקינה מצ"ן תלמוד לומר 'ובת כהן' מכל מקום, בת כהן
אין

רבי שמעון אומר שני כללות נאמרו נבכת
כהן, בבת כהן ולא בבת ישראל אימא אף
בבת כהן והוציא הכתוב נשואה מכלל
נשואה וארוסה מכלל ארוסה מה כשנשואה
הכתוב נשואה מכלל נשואה להחמיר, אף
בב"ד נידון בחמורה מאי רבי שמעון דתניא

ה"טוין שמינין כ"ו
כ"ד תיקון

ה"טוין שמינין כ"ו
כ"ד תיקון

ה"טוין שמינין כ"ו
כ"ד תיקון

ה"טוין שמינין כ"ו
כ"ד תיקון

ה"טוין שמינין כ"ו
כ"ד תיקון

נשואה כס ישראל . במקום שלא הוציא הכתוב אלא חוסה לבדה דכתיב (ויקרא כ) היא בלח
וזמין גרם בכלל ולא גרם מכלל : **כס כס פי סל** . אי לא כתב 'לזנות' משמע אפילו חיללה שבת : **פ"ל** **לזנות** . ולקמייה פירך חיללה
שבת בת סקילה היא : **ונאמר לפנ** . כנערה המאורסה מה להלן שזינתה בשעה שזיקת הבעל עליה ולא פטיה, והא דנקט תנא היא לישאל ולא נקט מה להלן ארוסה ט"ו משום דכופי נמי לאידין נשואה לשריפה כדילפינן
ואזיל : פ"א **לעיל לומר אביה** . גבורה שיה ז' אלא להוציא את כל האדם שאלם זינתה מצרייה חידון בשריפה' אבל משאר כל חוסה
לדון כהן ישראל, ולקמייה פירך היכי תיסק חמורה הא מילתא א"כ מאי חירי' בת כהן וא"כ בת ישראל נמי מאביה בשריפה כלל הן הגשרפין
(לקמן דף ע"ה) : **כשנשואה ארוסה כס מכלל** . משמע היא מחללה איהו ולא הוא מחללה הרי על כרחך כשזינתה מאביה כלל הן הגשרפין
לעיל חוסה כס אביה . למה לי למיכתביה כלל, אלא נאמר כאן כ"ו והא תנא לעיל הוה דרשה דלקמן (דף נ"ג) שחם היו טהגין בו קדש ט"ו
לעיל חוסה כס אביה . למה לי למיכתביה כלל, אלא נאמר כאן כ"ו והא תנא לעיל הוה דרשה דלקמן (דף נ"ג) שחם היו טהגין בו קדש ט"ו
לעיל חוסה כס אביה . למה לי למיכתביה כלל, אלא נאמר כאן כ"ו והא תנא לעיל הוה דרשה דלקמן (דף נ"ג) שחם היו טהגין בו קדש ט"ו
לעיל חוסה כס אביה . למה לי למיכתביה כלל, אלא נאמר כאן כ"ו והא תנא לעיל הוה דרשה דלקמן (דף נ"ג) שחם היו טהגין בו קדש ט"ו

והמי נשואה בת כהן בכלל ומהמי ארוסה בת ישראל בסקילה : ח"ר בת איש כהן כי תהי' יכול אפילו חיללה שבת בשריפה ת"ל לזנות
בחלולין שבזנות הכתוב מדבר יוכל א"כ פטיה תקשה והא כתיב לטעם* ולר"ד למר דסבירא ליה כרבי אלעזר :
הא